

‘Een knap geconstrueerde roman, razend spannend en met een zorgvuldig uitgewerkt thema (...). Charles den Tex en René Appel moeten inschikken, met Michael Berg heeft zich een nieuwe topauteur in het thrillergenre aangediend.’ *NRC* **** over *Heller*

‘Hoe verzin je het dat zoveel maatschappelijke en intermenselijke hoofd- en zijlijnen na een enorme knal prachtig geplot in elkaar schuiven.’ *de Volkskrant* **** over *Nacht in Parijs*

‘*Nacht in Parijs* is een boek met een sterk plot en tal van ingenieuze plotwendingen. Van begin tot eind intrigerend en verbazingwekkend knap geschreven.’ *Crimezone* ****

‘Berg koppelt een sterk en geloofwaardig plot aan actuele maatschappelijke thema’s. Het geeft *Nacht in Parijs* een gelaagdheid die het verschil bepaalt tussen een goede en een uitstekende thriller.’

Juryrapport de Gouden Strop

Michael Berg won met *Nacht in Parijs* (2013) de Gouden Strop voor beste misdaadroman. Hij had toen al meerdere geprezen thrillers op zijn naam staan, zoals *Hôtel du Lac* en *Twee zomers*. Na *Nacht in Parijs* volgde de spannende roman *Heller*. Michael Berg woont in Frankrijk.

Eerder verschenen van Michael Berg:

Twee zomers

Blind vertrouwen

Een echte vrouw

Hôtel du Lac

Nacht in Parijs

Heller

Michael Berg

Het meisje op de weg

the house of books

© Michael Berg, 2015

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

© Omslagfoto: 500px / Bill Baroud (Pont Saint-Étienne, Limoges)

Foto auteur: © Dieter en Cindy Ruys

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4623 7

ISBN 978 90 443 4624 4 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is fictie. Alles is verzonnen. Iedere overeenkomst met
bestaande personen, situaties of locaties berust op toeval.

Dag 1

Het was de tweede maandag van de maand. De dag waarop wij, gebruikers van de villa aan de Rue de Bellac, bijeenkwamen om lopende zaken te bespreken. En het was februari. Hoe onwaarschijnlijk dat ook leek met temperaturen van twintig graden boven nul en bomen en struiken die al begonnen uit te lopen. De eerste kraanvogels, terug van hun winterverblijf, waren een week geleden al gesignaleerd. Volgens een deskundige vanochtend op de radio waren de gevolgen van de klimaatverandering nog desastreuzer dan vermoed en stevende de mensheid onherroepelijk op haar ondergang af. Ik kreeg niet de indruk dat iemand zich daar druk over maakte. De terrassen in de stad zaten vol. Waar ik ook keek, overal opgewekte gezichten.

Het fraaie weer had ook invloed op mijn patiënten. Zowel op de zeurkousen als op de patiënten met echte problemen – persoonlijkheidsstoornissen, problemen als gevolg van alcohol, incest of huiselijk geweld. In de winter, met zijn eindeloze nachten en grijze en grauwe dagen, raken ze hun toch al zo wankel overzicht over hun leven kwijt.

Vandaag echter waren alle patiënten opvallend goedgehumt. Als dit mooie weer nog langer aanhield, kon ik mijn psychologenpraktijk binnenkort sluiten. Elke sessie liep op rolletjes. Ik was in topvorm, stelde op het juiste moment de juiste vraag of hield juist mijn mond. Om 's middags net zo scherp te zijn als 's ochtends was ik tijdens de lunchpauze gaan joggen bij de Pont Saint-Étienne.

Kwart voor zeven.

De laatste patiënt was net de deur uit. Buiten begon het te schemeren. Na het bijwerken van het dossier klapte ik de laptop dicht en zette mijn mobieltje aan. Een onbekende had mijn nummer gebeld, maar niets ingesproken. Ik drukte op 'redial'.

'Hallo,' klonk het aan de andere kant van de lijn.

Ik had meteen spijt. 'Stella?'

'Ja, ik ben het.'

Er viel een stilte.

'Ik herkende je nummer niet,' zei ik. *Anders had ik het nooit gebeld.*

'Ik heb een nieuwe telefoon en een nieuw abonnement.'

Tijdens het aanstellerige lachje dat volgde zag ik mijn zusje voor me. Een jurk van Vivienne Westwood of een andere top-couturier, behangen met een bulk sieraden, een kapsel van tweehonderd euro, een perfecte make-up.

Vroeger had ik er net zo uitgezien.

Vroeger.

'Je had me gebeld,' begon ik koel.

'Eh... ja, ik wilde vragen of je donderdagavond al iets hebt,' zei ze met haar poezenstemmetje.

'Donderdagavond?'

'Dan word ik achtendertig. Al achtendertig,' voegde ze er met hetzelfde aanstellerige lachje aan toe.

Bitch. Ze had ook gewoon kunnen zeggen dat ze jarig was. Nu peperde ze me even ons leeftijdsverschil in.

'Gérard en ik geven een feestje,' rebbelde ze vrolijk verder. 'Niets bijzonders hoor. Drankjes en hapjes vanaf een uur of zeven. Familie en een paar vrienden.' Stella was over haar eerste zenuwen heen en sprak als vanouds: op het bekakte af en met een enorme plank voor haar kop alsof er tussen ons nooit iets was voorgevallen. 'We zouden het leuk vinden als jullie kwamen.'

Jullie.

Ik wist niet wat ik hoorde en al helemaal niet hoe ik zo snel moest reageren.

‘Sorry dat ik zo laat bel, maar Gérard en ik hebben gisteren pas besloten om het te vieren.’

Ze loog. Maar de bal lag wel weer bij mij.

‘Ik zal het thuis bespreken,’ zei ik.

‘Dat zou fijn zijn.’

‘Eh...’ Ik wist nog steeds niet goed wat ik moest zeggen. ‘Ik heb zo een vergadering, dus...’

‘Natuurlijk,’ reageerde Stella die zich waarschijnlijk niet eens kon voorstellen dat andere vrouwen moeten werken voor hun geld. ‘Nou, tot donderdag dan!’

Toen ik had opgehangen, was ik boos omdat het Stella weer eens was gelukt me voor het blok te zetten. Gelukkig had ik niets toegezegd. Geweldig. Echt iets om trots op te zijn.

Er werd geklopt aan de deur.

‘Ja?’

Om de hoek verscheen het hoofd van Bibi. Logopediste en mijn beste collega. ‘Kom je?’

‘Ik kom eraan,’ riep ik terug.

Ik zocht mijn papieren bij elkaar en haastte me naar de eerste verdieping voor de vergadering. Iedereen zat al aan tafel. Ducasque aan het hoofd, Bibi rechts van hem. De plaats links van Ducasque was vrijgelaten voor mij. Terwijl ik plaatsnam, groette ik met een knikje de collega’s. De meesten groetten terug. De aanblik van mijn collega’s verdrong het telefoontje met Stella meteen naar de achtergrond. Dit was mijn wereld. Overdag althans. Hardwerkende, zelfstandige professionals, net als ik. Een oogarts, een reumatoloog (Ducasque), twee huisartsen, een tandarts, een gynaecoloog, een logopediste, twee fysiotherapeuten en ik. Samen waren we drie jaar geleden in dit ‘project’ gestapt. De villa aan de Rue de Bellac was precies geweest wat we zochten. Een representatief pand, niet te ver van het centrum, met ruime zonnige kamers en een enorme tuin. De verbouwing duurde langer dan gepland. Nieuwe ramen, nieuwe deuren, drempels werden gesloopt, naast het trappenhuis verrees een lift, de keuken werd

verbouwd tot kantine en een deel van de tuin moest plaatsmaken voor parkeerplaatsen.

Ducasque schoof zijn brilletje omhoog en schraapte zijn keel. ‘Vrienden, collega’s...’

Hij was de senior van het gezelschap en daarmee vanzelfsprekend de voorzitter. Hij vroeg Bibi of er binnengekomen stukken waren. Toen die er niet bleken te zijn, werd in rap tempo de agenda afgewerkt. Het al dan niet verlengen van het contract met het huidige schoonmaakbedrijf, de vervanging van de receptioniste die binnenkort met zwangerschapsverlof ging en tot slot het dak dat tijdens de verbouwing buiten schot was gebleven. Ten onrechte. Na bijna anderhalf jaar waren er de eerste lekkages. Als penningmeester had ik erop aangedrongen de jaarbijdrage te verhogen zodat we het dak konden laten maken.

‘Heeft iedereen betaald?’ Het was de eerste keer dat Ducasque zich expliciet tot mij wendde.

‘Ja.’

‘Hoeveel zit er in kas?’

‘Ruim twintigduizend euro.’

‘Genoeg voor het dak?’

Ik dacht aan de offertes die ik inmiddels had ontvangen. ‘Ja.’

‘Mooi.’ Ducasque wendde zich weer tot de anderen. ‘Tijd voor de rondvraag. Wie...?’

*

Tegen achten verlieten we het pand. Op weg naar de auto zette ik mijn mobiel weer aan. Guido had gebeld, maar zonder een bericht achter te laten.

‘Gaan we nog iets drinken?’ vroeg Bibi.

Woensdagmiddag zou ze vertrekken voor een lang weekend naar de kust. Daarvoor moesten we nog een keer afspreken. Gezellig, meisjes onder elkaar.

‘Eh...’

‘Morgen kan ook hoor,’ klonk het alsof ze mijn antwoord al wist.

‘Morgen komt me eerlijk gezegd beter uit. Leuk!’ voegde ik er zo enthousiast mogelijk aan toe.

Met twee kussen namen we afscheid. In de Twingo wachtte ik tot Bibi de parkeerplaats afreed en haalde toen mijn telefoon weer uit mijn tas.

‘Hoi, wijfie.’

Iedereen die me wijfie noemt kan een klap voor zijn kop krijgen. Iedereen, behalve Guido.

‘Uitgeluld?’

Het was een typische Guido-opmerking. Hij houdt niet van praten.

‘Of zitten jullie nog aan de borrel?’

Er volgde een laatdunkend lachje. Guido drinkt geen alcohol, maar vindt het best als anderen dat wel doen.

‘Hallo?’

Zijn stem deed me verlangen naar huis, naar samen op de bank en...

‘Hoor je me?’

‘Ja, ik hoor je.’ Ik twijfelde of ik moest vertellen van Stella’s telefoontje of daarmee zou wachten tot ik thuis was. ‘De vergadering is net afgelopen. Ik rijd zo weg. Waar ben jij nu?’

‘Op de zaak.’

De ‘zaak’ was Guido’s project. Een terrein van drie hectaren met een paar houten keten aan het Lac de Vassivière dat hij ruim een jaar geleden voor een appel en een ei op de kop had getikt en waar hij Survival World was begonnen. Een outdooractiviteiten-centrum. Wie zich onder deskundige leiding wilde laten afbeulen kon hier terecht. Klimmen, kanoën, mountainbiken. Guido had een hindernisbaan aangelegd waar zelfs het korps mariniers het van in zijn broek deed. Dankzij het mooie weer stroomden de eerste aanvragen al weer binnen. Vandaag had hij een stel auto-verkopers over de vloer. Na afloop hadden de heren – ik ging er

gemakshalve van uit dat het allemaal mannen waren – het ongetwijfeld op een zuipen gezet in de bar naast het kantoortje. Maar aan de andere kant van de lijn was het opvallend stil.

‘Zijn ze er nog?’ vroeg ik.

‘Wie?’

‘Die autoverkopers van jou.’

‘Nee, iedereen is al weg.’

‘Wat doe jij dan nog?’

‘Administratie.’ Er volgde een hartgrondige zucht. ‘Achterstallige administratie.’

Guido haat papierwerk.

‘Neem een assistent,’ zei ik.

‘Of een assistente.’ Hij begon te grinniken. ‘Zo’n lekker jong ding met lang blond haar en met van die harde strakke tietjes.’

Terwijl ik hem hoorde grinniken, zag ik de twinkeling in zijn ogen. Guido was jonger dan ik. Stukken jonger. Inmiddels waren mijn borsten de strijd met de wetten van de zwaartekracht aan het verliezen. In mijn donkerbruine haar waren de eerste zilveren draadjes al zichtbaar. Maar Guido was er nog steeds, tot verbazing van iedereen die ik kende.

‘Zo’n jong ding dat niet meteen moe wordt,’ grapte hij verder, ‘en waar je de hele nacht mee kunt...’

‘Ho ho,’ onderbrak ik hem, ‘met mijn conditie is niets mis. Ik heb vanmiddag nog gejogd.’

‘Hoeveel kilometer?’

‘Vijf.’

‘Full speed?’

‘Wat dacht je?’

Vanaf de dag dat we elkaar kenden deed ik alles om de klok terug te draaien. Hardlopen, fietsen, zwemmen, push-ups, spinnen. Alles wat ik in mijn vorige leven had verzuimd, probeerde ik nu krampachtig goed te maken. Ik was zelfs gestopt met roken. Mijn conditie was nog nooit zo goed geweest en ik zag er beter uit dan ooit.

‘Eens kijken of je net zo hard kunt rijden als dat je rent,’ hoorde ik Guido zeggen. ‘Ik sluit over een kwartier af. Wie het eerste thuis is, hoeft niet te koken.’

Koken was een van de zeldzame dingen waar we het wel eens niet over eens waren. Ik had het vroeger te vaak met tegenzin moeten doen en Guido, die een uitstekende kok was, had er de tijd noch het geduld voor.

‘Afgesproken,’ zei ik.

‘En als ik verlies... waar ik niet van uitga,’ voegde hij er zogenaamd dreigend aan toe, ‘wat wil je dan eten?’

‘Gratin dauphinois met lamsvlees en boontjes.’

‘Ja, doe maar meteen moeilijk.’

‘Alle ingrediënten zijn in huis. En als ik verlies...’ Ik deed een vergeefse poging hem te imiteren. ‘... waar ik niet van uitga, wat wil jij dan eten?’

‘Jou.’

Zijn lach deed mijn lijf tintelen.

‘Onderweg ga ik allemaal leuke spelletjes bedenken voor vanavond. Dus maak je borst maar nat, wijfie.’

‘Tot zo, liefje,’ zei ik, maar hij had de verbinding al verbroken.

Ik draaide de parkeerplaats af. Als Guido inderdaad pas over een kwartier vertrok, zouden we ongeveer gelijk thuis zijn. Onwillekeurig trapte ik het gaspedaal wat dieper in. Gelukkig viel de avondspits mee. In een mum van tijd was ik de stad uit en stak de Vienne over.

Op France Inter was een discussie over de kosten van de gezondheidszorg die als gevolg van de vergrijzing de pan uit rezen. Terwijl de bekende argumenten voorbijkwamen, concentreerde ik me op de snelheidsmeter. Op dit gedeelte van de D941 werd veel geflitst. Stoplichten. Rotondes. Dorpen en stukken zonder bebouwing wisselden elkaar voortdurend af. Afremmen en optrekken. Na Saint-Léonard kon ik eindelijk weer gas geven. Negen uur. Nieuws. De Franse president hoopte dat de top

in Minsk vrede in Oekraïne zou brengen. De nieuwe Griekse premier wilde eerst zijn eigen volk helpen voordat hij de schuld aan Europa terugbetaalde. En in Marseille was geschoten op de politie die...

Bij het passeren van de departementsgrens begon de radio te kraken. Het wegdek was inmiddels overgegaan in een lappen-deken van asfalt, beton en andere noodreparaties. Ik drukte het toestel uit. Einde ontvangst, einde bewoonde wereld. Hier begon de Creuse. Bossen, velden, rotsen, beekjes. Een hoop koeien en een paar schapen. Nauwelijks mensen. Alleen ouden van dagen. Jongeren waren al lang geleden weggetrokken omdat er geen werk was en niemand geloofde dat het er ooit nog zou komen. Een leeg en verlaten departement, een groene vlek op de kaart. De 'woestijn van Frankrijk' luidde een van de vele weinig vrolijk stemmende bijnamen. Nooit gedacht dat ik hier ooit zou gaan wonen in een afgelegen huis in een dorp waar niets viel te beleven. Alleen met Guido. En verder niemand. En nooit gedacht dat ik het nog leuk zou vinden ook.

Ik deed het groot licht aan en trapte het gaspedaal nog verder in. Gelukkig was het droog en hing er geen mist. Even voorbij Le Nouhaud verliet ik de hoofdweg. Nu was het nog een half-uurtje slingeren over een smalle, nog slechtere weg. Geroutineerd sneed ik de vele bochten aan. Na ruim een jaar kende ik de route als mijn broekzak. De buitenthermometer op het dashboard gaf vijf graden aan. In tegenstelling tot overdag waren de avond- en nachttemperaturen wel normaal. Koud.

Ik reed door Villeix, een dorpje van een paar huizen. Alle luiken op slot. Aan een van de gevels hing een bord à VENDRE. Naast een hangar met verroeste tractoren was een oud schooltje dat ook te koop stond. Van de drie straatlantaarns die het dorp rijk was waren er twee stuk. Na het bord einde bebouwde kom stook ik verder. Even later ging het steil omlaag, een brug over. Als het lang geregend had, kon je het riviertje horen kolken. Nu hoorde ik niks, alleen het zachte brommen van de Twingo.

De weg ging weer omhoog, een heuvel op, steeds hoger. De temperatuur was inmiddels nog twee graden gezakt. Hier begon het Centraal Massief. Overdag kon je vanaf de top van deze heuvel ons huis zien liggen. Nu was het dal in duisternis gehuld. Dat er geen lichtje brandde betekende dat Guido nog niet thuis was. Terwijl ik mezelf feliciteerde met de overwinning, gaf ik voor de laatste keer nog een flinke dot gas.

*

Het lag midden op de weg. Vlak voor de oprit naar ons huis. Iets. Geen idee wat het was. Ik begon te remmen, korte pompbewegingen, en zette mezelf schrap. Wat lag daar? Een of ander beest? En waarom bleef het midden op de weg liggen? In het licht van de koplampen kwam het dreigend dichterbij. Nog vijftig meter, nog veertig. Ik trapte op de rem, maar de auto had nog steeds te veel snelheid. Toen zag ik de sportschoenen. Witte sportschoenen. *Merde!* Er lag iemand op straat. Ik stuurde zoveel mogelijk naar de rand van de weg, ging met mijn volle gewicht op de rem staan en trok de handrem aan. De banden piepten en schuurden over het asfalt. Het geluid ging door merg en been. Terwijl mijn lichaam vooroverboog, spande de veiligheidsgordel zich zo strak dat hij me de adem benam. Ik sloot mijn ogen en wachtte op de klap. Maar ik hoorde niks. Behalve het bonken van mijn hart. De motor was afgeslagen. De auto stond stil. De gordel sneed door mijn bovenlijf. Mijn voorhoofd zat bijna tegen de voorruit. Ik opende mijn ogen en zag een plukje haar oplichten in de koplampen. Vlak voor de motorkap. Ik leunde achterover in mijn stoel, ademde diep door, mijn nek nat van het zweet, mijn hart nog steeds van slag. Nog één keer diep doorademen. Ik liet de koplampen branden en stapte uit.

Een paar meter voor de auto lag een hoopje mens. Bewegingloos.

‘Hallo?’ Mijn stem bibberde. ‘Kun je me horen?’

Geen reactie.

Het leek op een verkeersongeluk. De beelden verschenen automatisch op mijn netvlies. De verwrongen houding waarin moeder op straat lag. Haar schoenen meters verderop. Alsof een tornado haar uit haar schoeisel had gezogen om haar daarna weer op straat te gooien. Haar suède rok verschoven tot ver boven de knieën. De huid van haar benen open. Het bloedde op zoveel plaatsen dat ik niet wist waar ik moest kijken. Dus keek ik weg terwijl de plas steeds groter werd en moeder het uitschreeuwde van de pijn.

Stop!

Ik balde mijn vuisten en dwong mezelf terug te keren naar de realiteit. Nu. Hier. Ik was geen kind meer. De film in mijn hoofd stopte. Goddank. Na nog een keer diep doorademen liep ik naar het slachtoffer toe.

Een jong meisje. Ze lag op haar zij, met opgetrokken knieën. Zwarte jeans, zwart leren jackje, rode shawl. Ik stapte opzij om niet in de koplampen te staan. Boven haar oorschelp blonk een rijtje piercings. Ik boog me over haar. Het rechteroog was gesloten. Het andere oog kon ik niet zien. De lippen op elkaar. Bewegingloos. Was ze dood?

‘Hallo?’ sprak ik zacht maar zonder te bibberen. ‘Hoor je me?’

Weer geen reactie.

Ik duwde de shawl voorzichtig omlaag, legde mijn wijs- en middelvinger op de hals zoals ik ooit in een instructiefilmpje had gezien en hield mijn adem in. Na even zoeken meende ik een ader te voelen kloppen. Tegelijkertijd zocht ik naar verwondingen, maar het enige wat ik vond was nog een piercing aan het uiteinde van haar rechterwenkbrauw. Geen bloed. Ik legde mijn hand op haar jackje, in de buurt van de hartstreek. Het bovenlichaam bewoog. Of misschien was ik te opgewonden om mijn hand stil te houden. In de auto lag mijn mobieltje. Ik moest

het alarmnummer bellen, de ambulancedienst, een noodarts. En snel.

Toen ik bij de auto stond, hoorde ik de fourwheeldrive.

Guido.

Hij reed de Land Cruiser tot vlak achter mijn auto. De eerste die eruit sprong was Basco, opgewonden snuivend en twijfelend wie hij eerst moest begroeten, mij of het meisje.

‘Af!’

Op Guido’s commando ging de golden retriever onmiddellijk liggen, voorpoten gestrekt, tong uit de bek, in hoog tempo higgend.

‘Er ligt een meisje op de weg,’ begon ik.

‘Wat?’

‘Er ligt een meisje.’ Ik wees naar de motorkap van de Twingo. ‘Daar.’

Hij rende erheen en knielde bij het meisje neer. Ik hoorde mezelf een zucht van opluchting slaken. Guido had het overgenomen. Ik zag hoe hij haar hals voelde, snel en doelgericht, en heel voorzichtig een voor een armen en benen bewoog. Vervolgens bracht hij met dezelfde voorzichtigheid haar hoofd een beetje omhoog. Zijn optreden oogde professioneel. Om Survival World te kunnen beginnen had hij alle denkbare EHBO-diploma’s moeten halen en nog steeds ging hij regelmatig op cursus om zijn kennis op peil te houden.

‘Heb je haar aangereden?’

Ik schrok. ‘Nee!’

‘Hoe komt dat meisje dan hier?’

‘Geen idee. Ik...’

‘De pols voelt normaal,’ zei hij terwijl hij me aankeek. ‘En volgens mij heeft ze niets gebroken.’

Het klonk alsof hij me wilde geruststellen.

‘Zal ik het alarmnummer bellen?’

‘Niet nodig.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik breng haar naar binnen. Buiten is het veel te koud.’

Hij tilde het meisje met twee armen op en droeg haar naar huis. Ondertussen rende ik al met Basco vooruit, over de oprit, de trappen op om de voordeur te openen en vervolgens in het halletje behoorlijk in de weg te staan.

‘Op de bank,’ zei Guido.

Ik haastte me naar de woonkamer. Lichten aan. Overbodige kussens van de bank. Thermostaat hoger. Guido legde het meisje op de bank. Ze had kortgeknipt donker haar en een pluk die met een rood elastiekje als een staartje bijeen was gebonden.

‘Haal even een deken, Anne.’

‘Doe ik.’

Terwijl ik de trap op rende, herinnerde ik me de thermometer op het dashboard. Drie graden. Het meisje was onderkoeld. Leidde onderkoeling tot bewusteloosheid? Uit de kast op de overloop trok ik een dikke molton deken en ik holde weer naar beneden.

Basco lag op zijn buik en rook aan de sportschoenen van het meisje die Guido had uitgetrokken en naast de bank had gezet. Vuile sportschoenen. Een van de veters was geknapt en weer aan elkaar geknoopt. Het meisje droeg grijze sokken waarvan de hielen zo dun waren dat de huid erdoorheen scheen. In een van de broekspijpen van haar jeans zat een scheur, net onder de knie. Op de andere broekspijp zaten verfvlekken. Wit en rood. Toen Guido haar zwarte leren jack open ritste, zag ik een donkergrijze sweater met verfvlekken in dezelfde kleuren en daaronder tekenden zich kleine borsten af die onrustig op en neer gingen.

‘Help even,’ zei Guido, ‘dan trek ik haar jack uit.’

Terwijl ik hem hielp, viel mijn oog op de wond. Een dunne streep geronnen bloed op de pols van het meisje. Het begin van een korstje. Ik wees ernaar, maar hij schudde zijn hoofd ten teken dat de verwonding niet veel voorstelde.

Ik spreidde de deken over het meisje uit. Ze hield nog steeds haar ogen gesloten, wat mij de gelegenheid gaf haar gezicht

nader te bekijken. Opvallend was de verdeling van de piercings: symmetrisch, vijf boven iedere oorschelp, eentje aan het uiteinde van elke wenkbrauw en eentje onder haar onderlip, precies in het midden. En de haren waren zwart geverfd. Bij de hoofdhuid groeide de oorspronkelijke kleur alweer uit. Bruin. Ze had een mooi gezicht, bleek, maar met donkere wenkbrauwen en donkere wimpers zonder mascara. Ik schatte haar een jaar of dertien, veertien. Iets in het gezicht trof me. In gedachten ging ik mijn patiënten van die leeftijd na, maar er ging geen belletje rinkelen.

‘Wie zou het zijn?’ vroeg ik Guido met gedempte stem.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Zal ik de politie bellen?’

‘Wacht even,’ fluisterde hij terug. ‘Misschien heeft ze iets bij zich met haar naam en dan bellen we de ouders.’ Hij pakte het leren jackje dat hij over een van de fauteuils had gegooid en begon te zoeken.

Het is een van de vele redenen waarom ik van Guido houd. Problemen zijn er om te worden opgelost. En hij weet altijd een oplossing. Zonder lang tobben of aarzelen.

‘Niks,’ klonk het even later. ‘Geen papieren, geen mobiel. Alleen een aansteker en een pakje zware shag.’ Hij liet een donkerblauw pakje zien. ‘Wie weet heeft ze iets op straat verloren. Wil jij gaan kijken?’

‘Natuurlijk.’ Voor het geval het meisje bijkwam leek het me beter dat Guido met al zijn EHBO-diploma’s in de buurt bleef. ‘Ga je mee, Basco?’

De hond veerde meteen op, staart rechtovoreind, oren gespits.

Zodra we naar buiten liepen, sloegen wolkjes uit mijn mond en trok een rilling over mijn rug. Het zat tegen het vriespunt aan. Basco rende in een volle sprint over de oprit, het terrein af, om ergens aan de rand van de weg zijn behoefte te doen. Brave hond. Ik keek naar de twee achter elkaar staande auto’s en de

mistflarden die in het licht van de koplampen voorbijtrokken. Het beeld had iets surrealistisch, als een filmset, maar zonder acteurs of crew. Doodstil. We woonden afgelegen. Onze enige burens op driehonderd meter, het dorp op bijna twee kilometer. Geen doorgaande wegen, geen verkeer. Na ruim een jaar wonen in Morteroux wist ik pas wat echte stilte was. En ik zou niet meer zonder willen.

Ik begon te zoeken. Een tas, een portemonnee, een mobiel. Jongeren zijn vergroeid met hun mobieltje. WhatsApp, Facebook, Instagram. Ondertussen lette ik ook op remsporen, olie, glas-splinters, iets wat het ongeluk kon verklaren. Ik stelde me een auto voor die in razende vaart de heuvel was afgereden. Het meisje had de auto ontweken en was blijven liggen. Was het zo gegaan? Als ik een auto had willen ontwijken, was ik de berm in gedoken. Hoe kwam het meisje dan op de weg terecht?

Geblaf.

Even verderop in de berm snuffelde Basco opgewonden ergens aan.

‘Goed zo, Basco!’ riep ik en ik rende die kant uit. ‘Braaf!’

Het was een oranje plastic plunjezak. Ik tilde hem op en verbaasde me erover hoe licht die was. Basco blafte. ‘Goed gezien, Basco,’ probeerde ik de hond te kalmeren. ‘Basco is een brave hond.’

Het blaffen stopte.

De plunjezak ging voor verder onderzoek mee naar huis. Maar eerst moesten de auto’s van de weg. Het hek liet ik open voor het geval er vanavond toch nog iemand moest komen.

In het halletje keerde ik de plunjezak binnenstebuiten. Een paar slippers, sokken, twee T-shirts, een beduimelde kaart van Frankrijk. Geen portemonnee, geen mobiel, zelfs geen pasje van een bibliotheek of schoolkantine. Niets wat de identiteit van het meisje prijs gaf.

Ik opende de woonkamerdeur.

‘Sst!’

Guido zat geknield naast de bank, de rechterwijsvinger voor de mond.

‘Ze komt bij.’

Onwillekeurig stopte ik de plunjezak weg achter mijn rug en keek hoe de oogleden van het meisje trilden, toen de lippen, en hoe het puntje van de tong verscheen met – alweer – een piercing. Na een paar keer zachtjes kreunen opende ze haar ogen. Grijsblauw. Ik registreerde het om vervolgens afgeleid te worden door hoe ze met haar ogen knipperde en daarna wezenloos naar het plafond staarde. Drugs was mijn eerste gedachte. Of medicijnen. Ik merkte hoe Guido zijn geduld begon te verliezen en gebarde hem dat ik het nu overnam.

‘Hoi,’ begon ik, ‘hoe gaat het?’

De ogen draaiden verschrikt mijn kant op.

‘Heb je pijn?’ Ik had mijn psychologentoontje aangeslagen. Begripvol, bezorgd, geduldig. ‘Kan ik iets voor je doen?’

Er kwam geen reactie.

‘Kun je me verstaan?’ Ik herhaalde de vraag in het Engels. Zonder effect. Fluisterend wendde ik me tot Guido: ‘Ik denk dat ze in shock is en dat we een arts moeten bellen.’

Hij pakte zijn mobieltje.

‘Niet bellen.’ Ondanks de zwakke stem klonk het meisje behoorlijk dwingend. ‘Alstublieft.’

Ik herkende het Midi-accent. Even dwaalden mijn gedachten naar de tijd toen ik in de Luberon nog een vakantiehuis bezat. Tijdens mijn vorige leven. Lang geleden.

‘Oké!’ Met een klap legde Guido zijn mobieltje op de salontafel. ‘Dan bel ik niet,’ zei hij en hij stak zijn handen demonstratief omhoog, ‘maar dan zeg jij wie je bent en wat je hier doet.’

Het meisje begon opnieuw met haar ogen te knipperen. Te veel vragen, te moeilijk, te bedreigend. Ik gaf Guido een teken dat hij de vragen beter aan mij kon overlaten, waarop hij gepikeerd wegkeek.

‘Ik heet Anne. An-ne Gi-ver-naud.’ Ik hoorde hoe ik sprak als tegen een klein kind. ‘En dat is Gui-do, mijn vriend.’ Gemakshalve liet ik zijn achternaam achterwege.

Ze fronste haar wenkbrauwen en keek van Guido naar mij en weer terug naar Guido. Hij: lang en blond, met brede schouders, een mix van een Noorse bosgod en een Viking, en behoorlijk stoer, niet alleen door het litteken op zijn rechterkaak maar ook door zijn Arpenaz-broek met overal ritsen en zakken en zijn grof gebreide wollen kabeltrui. Ik: een hoofd kleiner, donker, tener, duidelijk stukken ouder en gekleed als de eerste de beste tut. Horen die twee bij elkaar? Ik zag het haar denken.

‘En dat is Basco,’ ging ik vriendelijk glimlachend verder, ‘onze hond.’ *Guido’s hond*. Toen ik Guido leerde kennen, waren Basco en hij al onlosmakelijk met elkaar verbonden. ‘En wie ben jij?’

‘Lise,’ antwoordde ze zacht.

‘En je achternaam?’

De blik van het meisje schoot naar de boekenkast. *Mijn boekenkast*. Met de vakboeken die ik had geschreven, waaronder een zelfhulpboek dat een paar maanden in de bestsellerlijsten had gestaan. Verder boeken van collega’s van wie ik de meesten persoonlijk had ontmoet en stapels romans en thrillers die ik vroeger gedurende vakanties in het zuiden had verslonden. Guido had ik nog nooit met een boek betrappt.

De blik van het meisje ging naar het bureautje naast de boekenkast. Automatisch draaide ik mijn hoofd mee om te zien waar ze naar keek. Op het bureau stond een ingelijste foto van Guido en mij. Mijn lievelingsfoto.

Stilte.

Toen ik mijn hoofd terugdraaide, zag ik nog net hoe het meisje me een spottende blik toewierp. *Kreng*.

‘Hoe is je achternaam?’ probeerde ik even vriendelijk nog een keer.

‘Picaud,’ klonk het nukkig.

‘En hoe oud ben je, Lise?’

Opnieuw die blik alsof ik me met dingen bemoeide die me niets aangingen.

‘Zestien.’

Vanuit mijn ooghoek zag ik Guido zijn hoofd schudden.

‘En waar kom je vandaan?’ vroeg ik.

Geen antwoord.

Ongeduldig begon hij met zijn vingers op de salontafel te roffelen. Ik wierp hem een sussende blik toe en stelde de vraag opnieuw. Langzaam en duidelijk.

‘Mazan,’ antwoordde het meisje uiteindelijk.

Volgens mij lag Mazan in de buurt van Carpentras. Vandaar het Midi-accent. Ik dacht hoe Nicolas en ik altijd naar het zuiden reden en dat de route toch wel erg uit de buurt van Morteroux lag.

‘Hoe ben je hier terechtgekomen, Lise?’ vroeg ik.

IJzig zwijgen.

‘Wonen hier mensen die je kent? Vrienden, familie?’

Ze keek me niet-begrijpend aan.

‘Moeten we iemand waarschuwen?’

Geen antwoord.

Guido kon zich niet langer inhouden: ‘Ik bel de gendarmerie.’

‘Néé!’ Het meisje wierp hem een angstige blik toe. ‘Ik ga zo weg.’ Ze sloeg de deken van zich af, probeerde op te staan, maar begon meteen te wankelen.

‘Waarom mogen we de gendarmerie niet bellen?’ vroeg Guido terwijl hij haar met beide handen opving.

De blik van het meisje bleef onveranderd angstig.

‘Oké...’ Ik gebaarde hem om haar weer terug te leggen op de bank. ‘Je hoeft niet weg, Lise,’ zei ik op rustige toon. ‘Buiten is het pikdonker. Straks verdwaal je nog.’

‘Ze is al verdwaald,’ merkte Guido korzelig op.

‘Waar ben ik?’ Met grote ogen keek ze me aan.

‘Morterox.’

‘Morte-wat?’

‘Morterox,’ reageerde Guido geprikkeld. ‘In de Creuse. Nooit van Morterox gehoord?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. Ik hoorde hoe Guido steeds zwaarder door zijn neus begon te ademen. Nog even en hij ontplofte. Ondertussen moest ik stiekem lachen. Het meisje speelde een spelletje. En Guido hield niet van spelletjes. Zeker niet wanneer hij het slachtoffer was.

‘Wil je wat eten, Lise?’ vroeg ik.

Ze zond me een dankbare blik toe, trok de deken tot vlak onder haar neus en rilde. Of deed alsof. Ik liep naar de keuken. Toen ik de voorraadkast opende, werd de keukendeur die ik open had laten staan met een klap dichtgesmeten.

‘Wat doe je nou?’ Guido stond met zijn rug tegen de deur waardoor hij nog groter leek dan hij al was.

‘Ik ga iets klaarmaken,’ antwoordde ik terwijl ik een blik cas-soulet van de plank pakte.

‘Dat kind liegt.’

Ik haalde mijn schouders op.

‘En jij trapt erin,’ ging hij verder.

‘Ik trap nergens in. Ik denk alleen dat ik weet wat er aan de hand is.’

‘En wat is er dan aan de hand?’

Guido sprak op het mevrouw-de-psychologe-weet-het-zeker-weer-beter-toontje waarvan hij weet dat ik daar niet tegen kan.

‘Ik denk,’ zei ik terwijl ik zijn reactie probeerde te negeren, ‘dat Lise, of hoe ze ook heet, van huis is weggelopen.’

‘En waarom denk je dat?’

‘Omdat ze niet wil dat we iemand bellen.’

‘En waarom is ze weggelopen?’

‘Waarom?’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Omdat iedere dag in Frankrijk zo’n driehonderd kinderen van huis weglopen. Ontvredden pubers die nog niet met hun vriendje of vriendinnetje naar

bed mogen of die geen brommer krijgen of niet op hun kamer mogen roken. Na een dag of wat komen ze met hangende pootjes terug. Maar er zijn ook kinderen die groot gelijk hebben om weg te lopen omdat ze thuis worden mishandeld of misbruikt. Of omdat er niemand van hen houdt.’ Ik wachtte even om Guido de kans te geven te reageren, maar hij zei niets en keek me alleen maar aan met een starre blik. ‘Waarschijnlijk hoort het meisje bij de eerste categorie,’ ging ik zo luchtig mogelijk verder. ‘Op weg naar het vriendje dat ze van haar ouders niet mag zien is ze gestrand en nu zoekt ze een slaapplek voor de nacht. In ieder geval rammelt ze van de honger.’

‘Maar hoe komt dat kind dan hier terecht?’ Aan zijn frons zag ik dat Guido zich nog steeds niet gewonnen gaf.

‘Misschien heeft iemand haar een lift gegeven.’

‘Naar Morteroux?’

‘Of ze is verdwaald.’

‘En dan gaat ze midden op de weg liggen?’

‘Als ze dat niet gedaan had, was ik niet gestopt en dan lag ze nu niet bij ons op de bank. In ieder geval krijgt ze iets te eten.’

‘Maar eh...’

‘Liefje.’ Ik wees op de keukenklok. ‘Het is bijna tien uur. Zelfs als we nu de gendarmerie bellen, komt er niemand meer. Ik maak wat eten klaar en daarna mag ze van mij blijven slapen.’ Ik opende het blik, goot de inhoud in een steelpannetje en draaide het gas open. ‘En morgen zien we wel weer verder.’

‘Hoe bedoel je, “zien we wel weer verder”?’

‘Mijn eerste afspraak is morgen pas om twaalf uur. Ik heb alle tijd om me om het meisje te bekommeren. Ik neem haar mee naar Limoges en drop haar bij het station.’

Ik zag Guido twijfelen.

‘Goed,’ zei hij ten slotte. ‘Maar op jouw verantwoording.’

‘Op mijn verantwoording, liefje.’

Met een kus werkte ik hem de keuken uit.

Lise was uitgehongerd. Na de cassoulet gooide ik nog een diepvriespizza in de oven die ze in korte tijd naar binnen schrokte. Bij het eten dronken we water. Na een paar glazen vroeg ze of we ook bier hadden. Ik haalde een flesje uit de koelkast. En een glas. Maar ze dronk liever uit de fles. Zelf bleef ik bij water, net als Guido.

Zodra haar bord leeg was, stak ze een shagje op. Ik zocht naar een asbak en toen ik die niet vond, gaf ik haar een schoteltje waar een barst in zat. Geen dankjewel. Gefascineerd keek ik hoe ze rookte. Met snelle korte trekjes waarbij ze haar ogen half dichtkneep en een gezicht trok alsof haar longen in brand stonden. Ze wilde cool overkomen, maar haar handen verrieden dat ze zich allesbehalve op haar gemak voelde.

‘Je kunt vannacht hier slapen,’ zei ik terwijl ik een nieuw flesje op tafel zette.

‘Hoeft niet.’

‘We hebben een gastenkamer. Het bed is zo opgemaakt.’

‘Ik wil jullie geen last bezorgen.’

‘Het is geen last,’ zei ik voor Guido zich weer met het gesprek bemoeide. ‘Echt niet.’

Ik wierp hem een sussende blik toe.

‘Oké,’ zei Lise nadat ze een nieuw shagje had opgestoken, ‘maar morgen ben ik weer weg.’ Het klonk alsof ze het liefst vanavond al wilde vertrekken, maar ik zag de opluchting.

‘Mooi,’ zei ik, ‘dat is dan afgesproken. En dan vertel je ons nu hoe je hier terecht bent gekomen.’

‘Ja,’ voegde Guido eraan toe, ‘dat wil ik ook wel eens weten.’

Lise wierp hem een vernietigende blik toe. Even dacht ik dat ze geen woord meer zou zeggen, maar na een paar trekjes van haar shagje begon ze te praten. Eerst nog aarzelend, maar steeds zelfverzekerder alsof de alcohol haar laatste reserve had weggespoeld. Ze was enig kind, vertelde ze. Haar vader deed iets met

computersoftware en zat een groot deel van het jaar in het buitenland. Op het ogenblik was hij in China. Uitgerekend op het moment dat haar moeder van de trap was gevallen en met een lelijke beenbreuk in het ziekenhuis was opgenomen. Vanuit China maakte hij zich zorgen dat ze zich niet alleen in huis zou kunnen redden. Of domme dingen deed. Lise schudde haar hoofd ten teken dat ze zichzelf heel goed kon redden. In ieder geval had haar vader haar geld overgemaakt zodat ze de trein kon nemen naar een tante die in Vierzon woonde. Daar zou ze blijven tot haar moeder weer thuis was. Het treinticket kostte bijna tweehonderd euro. Veel geld. Waarop Lise had besloten te liften en het geld in haar eigen zak te steken. Vanochtend, in alle vroegte, was ze vertrokken. De eerste lift bracht haar tot Montélimar. Daarna kon ze met een vrachtauto meerijden tot Clermont-Ferrand. Waar een man voor haar stopte die naar Vierzon moest. Weliswaar via Aubusson, dus een eind om, maar omdat ze in één keer naar haar eindbestemming werd gereden had ze besloten om in te stappen. De rit begon zonder problemen. In Aubusson had de man een afspraak. Hij had haar geld gegeven om in een restaurantje iets te eten en te drinken.

Ze vroeg om nog een biertje, dat ik nieuwsgierig naar de rest van het verhaal zonder nadenken ging halen.

Na Aubusson ging de rit verder naar het noorden, vervolgde ze na een flinke slok, richting Vierzon. Alles liep gesmeerd tot de man de route nationale had verlaten, zogenaamd omdat hij een kortere route wist. De wegen waren steeds smaller geworden. Huizen waren er niet meer, alleen maar bossen. Op een gegeven moment was hij een pad opgereden en had geprobeerd haar aan te randen. Wat niet gelukt was, voegde ze er grimmig aan toe. Ze hadden gevochten. Zij had de klootzak in zijn neus gebeten, maar hij was erin geslaagd haar tas met portemonnee en mobielte achterover te drukken. Daar kwam ze pas achter nadat ze met haar plunjezak uit de auto was gevluht en het op een lopen had gezet. Uren had ze door de bossen gedwaald, totaal gedesoriën-

teerd. Hoe ze op de weg voor ons huis terecht was gekomen wist ze niet meer.

‘Zo.’ Lise drukte haar zoveelste shagje uit op het schotelkje. ‘Nu weten jullie alles.’

Guido en ik wisselden een korte blik van verstandhouding.

‘Heb je nog?’ Lise schoof me haar lege flesje toe.

‘Volgens mij heb je genoeg gehad,’ zei Guido.

Hij haalde uit de keuken een fles water en plantte die demonstratief voor haar op tafel. Terwijl Lise zichzelf een glas inschonk, wierp ik een blik op de wond aan haar pols. Het leek een snijwond en niet het resultaat van een handgemeen met een verkrachter. Ik keek of ik op haar gezicht, hals en handen krassen of striemen kon ontdekken of iets wat wees op een gevecht. Niets. Dat ze zich van haar geld en mobieltje had laten beroven geloofde ik niet. Lise leek me het type dat haar spullen met hand en tand zou verdedigen. Het enige wat ik me kon voorstellen was dat ze de man had gebeten. Ik dacht aan de route Aubusson-Vierzon en hoe ver Morteroux uit de buurt lag. Het meisje loog. Zo langzamerhand vroeg ik me af of ik er wel verstandig aan had gedaan om haar bij ons te laten overnachten.

Guido kuchte.

Ik hoorde de irritatie.

‘Moet je die tante niet even bellen?’ vroeg hij.

Lise forceerde een glimlach en keek om zich heen alsof ze een telefoon zocht.

‘Hier.’ Ik gaf haar mijn mobieltje.

Met het toestel liep ze naar de keuken. De deur liet ze half openstaan.

‘Hallo, met mij,’ klonk het veel te opgewekt. ‘Nee, alles is goed, tante. Maakt u zich geen zorgen...’ Er viel een onnatuurlijke pauze. ‘Ik bel u om u te zeggen dat ik een dag later kom. Morgen, ergens aan het eind van de middag. Ja...? Nou, tot morgen dan. Daag.’

Ik draaide me van de keukendeur naar Guido die me verwijtend aankeek.

‘Hier,’ zei Lise terwijl ze me het mobieltje teruggaf. ‘Morgen ben ik weer weg.’

‘Morgen ben je weer weg,’ herhaalde Guido.

‘Ik breng je naar je kamer,’ zei ik voor hij echt zijn geduld verloor. ‘Ga je mee?’

Het was alsof ze op de vraag had gewacht. Ze pakte haar jack van de fauteuil en raapte haar plunjezak van de grond. Basco kreeg een aai over zijn bol, Guido een zuinig knikje, waarna ze me als een mak schaap naar boven volgde.

Op de overloop stonden we opeens tegenover elkaar. Het voelde ongemakkelijk. Lise en ik waren bijna even lang. Ik zag hoe haar pupillen zenuwachtig heen en weer schoten. Waarschijnlijk keek ik net zo. Echt op mijn gemak voelde ik me niet. Ik rook de bierlucht. Hopelijk zou ze na drie flesjes als een blok in slaap vallen en ons verder geen last bezorgen. Want haar aanwezigheid voelde wel degelijk als een last. Alsof iemand onze zorgvuldig afgeschermd wereld was binnengedrongen.

‘Waar is die gastenkamer?’

‘Daar.’ Ik wees met mijn duim naar achteren. ‘Misschien wil je eerst even douchen.’

‘Ja.’

‘Heb je toiletspullen?’ vroeg ik met een schijnheilig gezicht wijzend naar de plunjezak die ze in haar hand hield.

‘Nee.’

‘Geen probleem.’ Uit de kast op de overloop haalde ik een handdoek en een nieuwe tandenborstel. ‘En hier is de douche en het toilet.’ Ik opende de deur naar de badkamer.

Ze liet haar spullen vallen, griste de handdoek en tandenborstel uit mijn handen en verdween in de badkamer. Ik hoorde haar plassen en doortrekken. Even later werd de douchekraan opengedraaid en kletterde het water in de stortbak.

Ik haastte me naar de gastenkamer, trok zachtjes de deur achter me dicht, haalde mijn telefoon uit mijn jasje en drukte op ‘redial’. Op het display verscheen een mobiel nummer. Het nummer was

waarschijnlijk verzonnen. Morgen zou ik met het meisje praten, nam ik me voor. Morgenochtend. Hopelijk zou ik dan het echte verhaal horen en misschien kon ik haar helpen.

Ik maakte het bed op. Bibi had er als laatste geslapen. Sindsdien hadden we geen gasten meer gehad. Vroeger hadden mijn nichtjes vaak bij ons gelogeed. Speciaal voor hen had Guido boven het bed een boekenplank met een leeslampje opgehangen. Daarom had hij zich ook zo gekrenkt gevoeld toen er verleden jaar abrupt een einde aan de logeerpartijtjes was gekomen. Ik moest weer aan Stella denken, aan haar telefoontje, en dat ik nog geen kans had gehad om Guido te vertellen over de uitnodiging. *Bekijk het maar. Je gaat maar alleen.* Ik wist precies hoe hij zou reageren. Maar dat was van later zorg.

Ik spitste mijn oren. Het water van de douche stroomde nog steeds. Ik opende de kleerkast. Er hingen spullen die ik nooit meer droeg en waarvan ik me afvroeg waarom ik ze überhaupt had meegenomen. Daaronder twee planken met peperdure schoenen uit de periode dat ik me dat nog kon veroorloven. Op de bodem van de kast lag een met tape dichtgeplakte doos van Guido. Dingen van vroeger, had hij me gezegd. Vervolgens was ik de doos helemaal vergeten. Maar mijn bezorgdheid betrof de beautycase die naast de doos stond. Een Brics Two Compartment Beauty-case van het merk Hunt waarin ik sieraden van vroeger had opgeborgen. Kettingen, ringen, armbanden. Cadeaus van Nicolas. Dure cadeaus. Net toen ik me bukte om de beautycase te pakken, zwaaide de slaapkamerdeur open.

‘Ik ga heus niets jatten.’

Lise stond in de deuropening, naakt, haar haren nog nat. In een hand hield ze haar kleren, in de andere haar sportschoenen en plunjezak. Automatisch gleed mijn blik over haar bleke meisjeslichaam. Geen blauwe plekken, geen sporen van een gevecht met een verkrachter. Alleen een piercing in haar navel.

‘En zeker geen kinderboeken,’ zei ze na een schampere blik op de boekenplank. ‘Als ik morgen vertrek, mag je mijn tas con-

troleren. Oké?’ Zonder het antwoord af te wachten gooide ze de schoenen, kleren en plunjezak in een hoek van de kamer.

‘Eh...’ Ik wist niet wat ik verder moest zeggen. ‘Wil je een pyjama?’

Ze keek me aan alsof ik gek was en draaide me de rug toe. Een bleke rug zonder striemen en ook zonder de tatoeages die ik min of meer had verwacht. Als een hagedis schoot ze onder de lakens.

‘Goed,’ begon ik opnieuw. ‘Morgen praten we verder. Als je wilt, breng ik je naar het station.’ Er volgde geen reactie. ‘Ik zal je geld geven voor de trein en...’

‘Ik hoef geen geld.’

‘Dan krijg je mijn bankrekeningnummer en kun je me later terugbetalen.’

Ik zag haar aarzelen.

‘Als er wat is of als je wat nodig hebt, onze slaapkamer ligt tegenover de badkamer. Slaap lekker.’

Ze mompelde iets en draaide zich abrupt om, het gezicht naar de muur. Einde gesprek. Ik had spijt van het aanbod om het meisje te laten slapen. Op weg naar beneden schoten me een paar dingen door het hoofd die ik vannacht toch liever achter slot en grendel wilde hebben. Autopapieren, geld, sleutels, bankpasjes. En niet te vergeten mijn laptop met patiëntendossiers.

In de woonkamer rook het naar houtvuur. De open haard knetterde. Basco lag in zijn mand, zijn ogen dicht, trappelend met zijn voorpoten alsof hij midden in een wilde achtervolging zat. Af en toe blafte hij, gesmoord, met de bek dicht.

*I'm warmed by the fire of your love everyday
So don't call me a liar,
Just believe everything that I say*

Op de achtergrond speelde de cd die ik voor mijn laatste verjaardag van Guido had gekregen. De kussens lagen weer op de bank

en op het salontafeltje stond een fles wijn en een ingeschonken glas. Kennelijk was Guido zijn belofte van een romantische avond niet vergeten.

Hij zat aan de eettafel, met zijn mobiel. ‘Hoe schrijf je “Picaud”?’

Ik spelde alle variaties die in het Frans mogelijk waren, waarna hij begon te tikken.

‘Verdomd,’ klonk het even later. ‘In Mazan woont inderdaad een familie Picaud. Misschien vertelt dat kind toch de waarheid. Zal ik bellen?’

‘Dat doe ik wel,’ haastte ik me te zeggen. ‘Morgen.’

Ik moest glimlachen. Guido geloofde het verhaal net zomin als ik. Hij had alleen besloten zich niet langer te ergeren. Typisch Guido. Het ene moment nukkig en dwars om daarna te veranderen in de liefste man die ik kende.

Ik plofte neer op de bank, pakte het glas en liet de wijn langzaam walsen. Terwijl ik de geur opsnoof, wierp ik een blik op het etiket. Een Château Tournebrise, een Pomerol uit 2003. Mijn voorliefde voor goede wijnen was een van de weinige dingen uit mijn vorige leven die ik niet had willen opgeven. Ik nam een slok. Zacht, rond, een aroma van hout en fruit, een wijn die smaakte naar meer.

Guido ging naast me zitten en sloeg zijn arm om me heen. ‘Lekker?’

‘Heerlijk,’ antwoordde ik en ik nam nog een slok. Terwijl ik me tegen hem aan vlijde, staarde ik naar de vlammen. ‘Drink jij niks?’

‘Later. Eerst...’

Met het puntje van zijn tong streelde hij mijn oor. Het voelde fijn. Ook al durfde ik er nog niet aan toe te geven. Ik dacht aan het meisje boven. Zou ze ons kunnen horen?

‘Ontspan,’ zei Guido.

Hij had gelijk. Mijn nek zat op slot. En niet alleen mijn nek. ‘Ik moet je wat bekennen...’ Ik vertelde wat er boven was ge-

beurd en hoe het meisje mijn beschamende gedachten direct had gelezen.

‘Het is een kind,’ sprak hij ontspannen lachend. ‘Natuurlijk liegt ze de boel bij elkaar, maar ze is geen crimineel. Ze is van huis weggelopen, precies zoals je hebt gezegd. Morgen zet je haar op de trein naar Vierzon of waar ze ook heen moet.’

‘Dus je bent niet boos dat ze hier vannacht slaapt?’

‘Hoe kan ik nou boos zijn op jou?’ zei Guido nadat hij zachtjes in mijn oor had geblazen. ‘En als je het niet vertrouwt, nemen we vannacht alle waardevolle spullen mee naar boven en doen de deur op slot. Maar eerst drinken we nog wat.’ Terwijl een hand onder mijn blouse gleed, bracht hij met zijn andere hand het glas wijn naar mijn lippen. ‘Kom wijfie, drink.’